

La llibreta

Un relat de: [dacar](#)

Aquella tarda, mentre esperava tota sola una amiga en una cafeteria, estava llegint una revista quan vaig alçar el cap. Tota distreta, mirava les cares anònimes al meu voltant, fins que em vaig fixar en la d'un noi que estava sol, també llegint una revista i amb un tallat, com jo. Els dos vam creuar les mirades i les vam esquivar a l'instant, incòmodes. Aquell noi tenia alguna cosa familiar en la seva mirada. La meva curiositat va poder més, ja no podia deixar de buscar-lo. Ell també semblava estar esperant algú, de tant en tant alçava la vista de la lectura per mirar al voltant, i moltes de les vegades la seva mirada acabava trobant-me; jo dissimulava fent coses com ara mirar les vigues del sostre o comptant cristallets de sucre que havien caigut damunt la taula.

Vaig sentir que una cadira s'arrossegava i no vaig alçar el cap. Sabia que s'havia aixecat. Va passar pel meu costat per anar cap al lavabo. El vaig veure d'esquena. Tenia el cabell castany i una esquena ampla. I una manera de caminar que, sorprenentment, em recordava a algú. Vaig mirar les seves coses a la taula: la revista tancada, un bloc de notes i una motxilla penjada al respatller de la cadira. Va entrar una noia que semblava estar buscant algú, i quan va veure la motxilla a la cadira, es va asseure a la cadira del davant. I ella també em va resultar familiar. Jo havia estat a prop d'ells alguna altra vegada.

Començava a preguntar-me què m'haurien posat al cafè quan una veu la cridava pel seu nom. "Nadia!". Ella va somriure i va cridar "Cosí!". Em vaig quedar petrificada. Eren ells. Vaig batejar com a Nadia la protagonista femenina d'un relat que havia escrit feia temps, i el protagonista masculí no en va tenir mai, de nom, ella sempre el va anomenar "cosí", perquè figurava que eren cosins. No hi havia cap dubte, eren criatures de ficció que jo havia creat. Però com era possible?

La meva amiga seguia sense donar senyals, i els meus "nois" seguien allà. Aquella zona del bar es va anar buidant de gent, i durant uns moments vaig poder seguir la seva conversa sense esforç. Ell li deia que tenia algunes idees i que havia anotat algunes coses al bloc. Li va dir que les llegís per poder treballar-les. Al cap d'una estona vaig veure com recollien les seves coses i s'aixecaven. Sense poder reaccionar, ja estaven marxant.

Em vaig quedar paral·litzada uns segons, pensant que no els havia d'haver deixat marxar, que hauria d'haver parlat amb ells, encara que sense saber ben bé què dir. Llavors em vaig adonar que s'havien descuidat la llibreta. No sé com, però vaig arribar al lavabo amb un jersei a la mà, cobrint el bloc que vaig agafar dissimuladament de la taula. No veia el moment de tancar-m'hi per obrir-lo i llegir-lo. Va ser molt estrany, acabava dient "Després de veure'ls marxar, va prendre la llibreta i es va tancar al lavabo, va obrir-la nerviosament i va llegir el relat precís de tot el que va viure aquella tarda a la cafeteria, i així descobria que era un ... ". Un què? Què coi volia dir aquell gargot?